दयितां यदि तावदन्वगाद्विनिवृत्तं किमिदं तया विना ।
सहतां हतजीवितं मम प्रबलामात्मकृतेन वेदनां ॥४९॥

सुरतश्रमसम्भृतो मुखे ध्रियते स्वेदलवोऽमो ऽपि ते ।
अथ चास्तमिता त्वमात्मना धिगिमां देहभृतामसारतां ॥५०॥

मनसापि न विप्रियं मया कृतपूर्वं तव किं जहासि मां ।
ननु शब्दपतिः क्षितेरहं त्वयि मे भावनिबन्धना रतिः ॥५१॥

कुसुमोत्कचितान्बलीमतश्चलयन्भृङ्गरुचस्तवालकान् ।
करभोरु करोति मारुतस्त्वदुपावर्तनशङ्कि मे मनः ॥५२॥

तदपोहितुमर्हसि प्रिये प्रतिबोधेन विषादमाशु मे ।
ज्वलितेन गुहागतं तमस्तुहिनाद्रेरिव नक्तमोषधिः ॥५३॥

इदमुच्छ्वसितालकं मुखं तव विश्रान्तकथं दुनोति मां ।
निशि सुप्तमिवैकपङ्कजं विरताभ्यन्तरषट्पदस्वनं ॥५४॥

शशिनं पुनरेति शर्वरी दयिता द्वन्द्वचरं पतत्रिणं ।
इति तौ विरहान्तरक्षमौ कथमत्यन्तगता न मां दहेः ॥५५॥

नवपल्लवसंस्तरे ऽपि ते मृदु दूयेत यदङ्गमर्पितं ।
तदिदं विषहिष्यते कथं वद वामोरु चिताधिरोहणं ॥५६॥

इयमप्रतिबोधशायिनीं रसना त्वां प्रथमा रहःसखी ।
गतिविभ्रमसादनीरवा न शुचा नानुमृतेव लक्ष्यते ॥५७॥

कलमन्यभृतासु भाषितं कलहंसीषु गतं मदालसं ।
पृषतीषु विलोलमीक्षितं पवनाधूतलतासु विभ्रमः ॥५८॥